

LIBRIS

We know
books

IGOR BERGLER

GUTENBERG 42B

BIBLIA PIERDUTĂ

LITERA

București

CUPRINS

Prolog.....	5
Partea întâi	11
Partea a doua.....	167
Partea a treia.....	301
Epilog.....	437

PROLOG

Lumina rece a singurului lampadar stradal vibra pe perețele scorojit și ceva creștea odată cu vibrația aceea mută. Nu ca o pată, nu ca o umbră, ci ca o vietate născându-se din porii zidului, adunând în sine toată întunecimea locului. Pe măsură ce căpăta contur, devenea din ce în ce mai hidoasă. O diformitate cocoșată ce se înălța și se lățea în același timp pe zid, mișcându-se ca schilodită. Ghearele, văzute frontal, arătau ca niște bare îndoite de oțel, ascuțite la capăt. Capul, alungit nefiresc, oscila încet. Când își întoarse profilul, doi colți disproporționați ieșiră la iveală, iar de pe ei, ca de pe niște stalactite, se prelingea un lichid negru, vâcos. Diavolul însuși, dacă ar fi ieșit din iad mânjit cu smoală, n-ar fi fost mai înfricoșător.

Charles întoarse capul spre Ross, întrebându-l din priviri dacă și el vedea același monstru de coșmar. Mâna lui Ross se mișcă ușor, într-o fluturare. Creatura de pe perete îi reproduce gestul până în vârful degetelor. Apoi, Ross își aplecă fruntea. Arătarea de pe zid repetă mișcarea cu o fidelitate impresionantă. Când Ross încovoie un deget, pe perețele rece întunericul își strânse ghearele într-un arc perfect.

Între lumină și zid, în conul reflectorului, nu erau decât ei doi. Charles simți cum i se golește pieptul de aer. Când devenise vechiul lui prieten noul său dușman? Îl străfulgeră un gând. Numele lui Ross îi apăru în minte. Ross. Ros. Un singur S.

Numele întreg, pe care i-l văzuse o singură dată, în fugă, pe pagina pașaportului, i se scrisese cu litere de-o șchioapă în spatele ochilor: ROS FETUNA. Într-o fracțiune de secundă, literele se mutară singure, așezându-se într-o ordine care-i îngheță sângele în vine. ROSFETUNA – NOSFERATU. Cum de nu-și dăduse seama până atunci?

Charles nu apucă să-și răspundă. Două detunături, una după alta, spintecară aerul. Ross se înmuie brusc, ca și cum cineva îi scosese toată măduva din coloana vertebrală, și se prăbuși. Ledvina păși în lumină. Se lăsă pe vine lângă trupul căzut. Puse țeava încă fumegândă a pistolului peste inima lui Ross și apăsă din nou trăgaciul. Argintul din glonț, dacă legenda avea vreun sămbure de adevăr, avea să-și spună cuvântul.

Abominabila creatură nu se clinti însă pe zid. Umbra rămăsese agățată ca o dără vie. Din dinții uriași încă picurau stropi de smoolă. Ghearele încă se mișcau amenințătoare. Charles încerca să țină pasul cu realitatea: corpul lui Ross era la pământ, și totuși umbra nu dispăruse. Memoria era mai puternică decât suflul vieții. Ledvina și Charles tăceau, așteptând următoarea mișcare a conturului cocoșat, a capului cu colți, a ghearelor care păreau să tragă după ele, dinspre adânc, toate straturile nopții.

O pală de vânt mișcă pălăria metalică a becului, iar conul se clătină ușor, mutând umbra cu câțiva centimetri în dreapta. Ca la un semn, arătarea își recompuse forma, rămânând stăpână pe zidul fabricii părăsite. Charles înțelese că avea în față un mecanism invers: nu Ross își proiectase umbra pe zid, ci zidul proiectase un om în întuneric. Trupul celui despre care crezuse că-i fusese prieten, întins la picioarele lor, părea deja mai mic, împuținat de absența care-l părăsise.

– Umbra rămâne, își auzi Charles gândul.

Nu era sigur dacă rostise cuvintele sau doar le formulase în mintea sa.

– Umbra nu dispăre când moare omul. Omul e doar o gazdă efemeră. Răul rămâne. Întreg, imuabil.

În spațiul dintre ei și perete, timpul luă o pauză. Ledvina se ridică în picioare cu o mișcare scurtă și își așează arma la brâu, fără să-și ia ochii de pe zid. Înaintă un pas, apoi încă unul, pășind în lumina reflectorului. Pe perete, îndesându-se în crăpăturile cărămizilor, creatura refuzase să moară odată cu gazda. Umbra nu plecase nicăieri. Aștepta. Și faptul că era acolo îi dovedea lui Ledvina că lupta nu se rezolva cu gloanțe, fie ele și de argint.

Pata vie pâlpâia într-un balans ușor. Lumina o tăia oblic. Pălăria proiecteurului tremura în vântul nopții. Pe măsură ce Ledvina se mișca, umbra detectivului se muta de la călcâi la umăr, iar apoi se întinse clară pe pavaj și urcă ușor pe perete. Creatura simți mișcarea. Se întoarse brusc, ca un val de cerneală neagră, și se aplecă peste conturul detectivului, flămândă. Își plimbă ghearele prin aerul dintre trupul lui și zid, ca și cum ar fi pipăit un paravan invizibil.

Ledvina se opri. Își simțea inima bubuindu-i în piept ca un ciocan rece. Palma dreaptă încă îi ardea de la reculul ultimei împușcături. Își ridică mâna stângă, și umbra sa se lungi pe asfalt. Creatura tresări și-și arcui ghearele, ca două seceri, deasupra umbrei lui. Ledvina știa ce-ar fi urmat, dacă nu era atent. Văzuse asta odată, demult, într-un alt loc, într-o altă lumină, când tatăl lui își ridicase brațul și umbra i se lipise de zid ca o eșarfă de funingine. Mai întâi venise atingerea, apoi ruperea și, odată cu ea, tatăl îi fusese luat.

În clipa următoare însă, ghearele coborâră fără să-i atingă umbra. Doar îi tatonau marginea întunecată de pe pământ, desenând un cerc în jurul siluetei proiectate.

- Stai pe loc! își ordonă Ledvina printre dinți.

Deodată, botul umbrei pantofului îi fu retezat de gheara-umbră. Ledvina simți o durere ascuțită în vârful piciorului, urmată de o crampă de gheață care îi urca încet pe gleznă. Piciorul lui nu fusese atins de nimic, și totuși parcă degetele îi fuseseră ciuntite. Se dădu un pas în spate. Un singur pas, căci nu voia să-i cedeze

mai mult creaturii. Acum era jumătate în lumina aruncată de reflectorul stradal, jumătate în întuneric. Așteptă.

Fantoma de pe zid se smuci, indecisă o clipă, analizând situația. Apoi se năpusti asupra jumătății de umbră a lui Ledvina cu un salt care nu produse nici un curent. Negrul se suprapuse peste negru și, chiar în momentul contactului, Ledvina simți cum îi amorteste jumătate de trup, ca și cum un deget înghețat îi difuza simetric, printre vertebre, o răceală cum nu mai simțise vreodată. Însă detectivul era paralizat mai mult de uimire decât de frică. Începea să înțeleagă. Se adună repede, căci Umbra îi strângea umbra, o presa între gheare ca-ntr-o menghină. Ledvina vru să se retragă în întuneric, să facă astfel încât becul să nu-i mai proiecteze corpul, dar nu reuși să se smulgă. Îi veni atunci ideea să-și rupă umbra în două. O imposibilitate fizică, dar trebuia să facă imposibilul ca să scape din ghearele creaturii. Strânse mânerul pistolului de la brâu cât să se ancoreze în real, căci știa prea bine că nu mai era nimic de împușcat acolo.

Charles privea cele două entități bidimensionale încăierându-se într-o luptă încrâncenată. Totul se întâmpla într-un plan fără volum, fără legi. Vedea colții ascuțiți apropiindu-se lent, dar tot mai mult de conturul umbrei lui Ledvina, care rămăsese pe asfalt. Strângea ce rămăsese în conul de lumină, din călcâi până la brâu, într-o îmbrățișare de catran. Ghearele se înfigeau în margini și colții dădeau să muște.

Ledvina simțea cum trupul i se răcește, cum respirația i se scurtează, dar nu-și pierdu cunoștința. Făcea eforturi să rămână lucid, încercând să observe tot.

Dinții negri erau pregătiți să taie. Falca de întuneric coborî încă și mai amenințătoare spre umbra detectivului. Ar fi vrut să-l înghită cu totul, însă jumătate din umbra lui Ledvina era la adăpost. Comisarul dădea semne că nu mai putea rezista mult. Valul de frig i se oprise în piept, unde devenise un punct dens. Aerul era apăsător. Ștreangul invizibil i se strâmta în jurul corpului, picioarele îi amortiseră de tot și îi era imposibil să mai

fugă. Creatura îi simți slăbiciunea și tresări satisfăcută. Dădu să se repeadă, să-i înghită umbra, atât cât era ea proiectată de becul galben. Apoi păru că se răzgândește, că vrea să savureze momentul. Se arcui încă o dată, triumfătoare. Dinții începură să i se strângă laolaltă ca un fermoar care se închidea, în timp ce limba de fum lungea marginea umbrei.

Deodată, gura i se deschise ca un hău. Un gol care voia să înghită lacom un alt gol. În aceeași secundă, o bubuitură îi făcu timpanul lui Ledvina să țiuiască îngrozitor. Cioburi fine căzură peste el, ca o ploaie tăioasă. Umbra lui dispăru, odată cu lumina. Golul aluneca în gol. Ledvina se prăbuși, dar Charles îl prinse în ultima clipă. Profesorul așază pistolul pe asfalt. Pălăria reflectorului stradal încă se mai clătina, dar becul era țândări. Ochise perfect.

Pe zid, spectrul se disipa rapid, ca o manta scuturată, până ce nu mai rămase decât un rest subțire, o dâră fragilă, ca un contur de cretă spălat de ploaie. Deveni o panglică, apoi o fâșie, apoi o linie, apoi un nod. Nodul alunecă în crăpătura dintre două cărămizi ale peretelui și se pierdu. Fără lumină, umbra nu putea exista.

Detectivul își privi picioarele, căci nu le mai simțea. Parcă fusese anesteziat de la brâu în jos. În jurul lui, lumina slabă a lunii desena o realitate incompletă.

- Mi-a luat umbra? îl întrebă pe Charles, simțind un gol care curgea pe lângă el ca o apă invizibilă.

Profesorul dădu din cap că nu.

- Nu mi-a luat umbra, dar mi-ă luat urma! continuă Ledvina. De acum, n-o mai vânez eu pe ea, ci mă vânează ea pe mine.

Detectivul simțea semnalul Umbrei în interiorul absenței ei. Un semn că adevărata luptă abia începuse.

- *Pulvis et umbra sumus*, șopti Charles. Pulbere și umbră.

CAPITOLUL 1

La prima vedere, comisarul părea un urs în pardesiu, hibernând pe canapeaua care, în timp, luase forma uriașului. Cele aproape 150 de kilograme erau îndesate într-o conformație atipică. Avea un spate robust, picioare ca doi stâlpi de pod și brațe puternice, cu mușchi încă desenați, deși trecuse de șaiszeci de ani și nu mai era înotătorul olimpic de altădată. Totuși, păstrase felul în care „tăia“ haosul din jur, fără să-l atace frontal, ca un sportiv care știe că apa nu se lovește, ci se despică. În plus, nu-l părăsiseră nici perseverența, nici simțul matematic pentru cadență.

Dincolo de aparența unui grizzly, Mikuláš Ledvina – „Nicky“, doar pentru cei câțiva apropiați – era însă un instrument fin, acordat pe frecvențe pe care puțini le percepeau. Un copoi al naibii de bun, cu un fler ieșit din comun și o curiozitate care fusese cât pe ce să-l coste viața de mai multe ori. Clevetitorii spuneau despre el că ar fi fost medium. Altfel cum ar fi putut dezlega crimele misterioase cărora nici cei mai gradați ofițeri ai Ministerului de Interne, cu toate resursele lor, nu le dăduseră de cap? Seriozitatea aproape comică cu care citea zilnic horoscul sau zațul deșus pe fundul ceștilor de cafea, dar și faptul că mintea lui părea să vadă în avans finalul unui caz, pe care abia apoi îl deșira invers, până la primul fir, îi atrăseseră porecla de „prezicător“. Pe Ledvina îl amuzau superficialitatea cu care îl

priveau ceilalți și ușurința cu care îi lipeau etichete. În realitate, talentul lui nu era acela de medium, ci de „cititor de medii“: pete de cerneală, zvonuri, arhitecturi, umbre, superstiții, coincidențe. Era atent la tot ce se multiplica, la semnele care se repetau sau se modificau. Creierul lui desena hărți în care căuta apoi tipare. Personalitatea sa obsesivă îl împiedica să doarmă liniștit până nu termina de despiciat toate firele în patru, până nu se documenta la virgulă despre subiectele care îl interesau, până nu descosea toate sursele, până nu epuiza toate pistele și până nu exaspera toți martorii cu întrebările lui incomode. Auster și metodic, comisarul muncea la fiecare dosar cu o seriozitate feroce, ca și cum viața lui ar fi depins de rezolvarea fiecărui caz în parte.

Ușa biroului se deschise și tânărul aghiotant, inspectorul Honza, se apropie în vârful degetelor de Ledvina, care sforăia pe canapea. Honza lăsă pe măsuța alăturată o tavă cu un pahar cu apă minerală, o ceașcă cu cafea, un alt pahar mai mic și o sticlă cu țuică, etichetată de mână „Hruškovice 2010“, toate aranjate minuțios. Apoi, înainte de a se retrage, inspectorul îi aruncă o privire comisarului, aceeași privire cu care îl scrutau în general toți, în care se amestecau simpatia, uluirea și teama.

Nimeni nu știa exact cu ce se ocupa Mikuláš Ledvina. Nici superiorii de la minister, nici subalternii săi. Se încercase pensionarea lui, însă rezultatele excelente pe care le raporta determinaseră Ministerul de Interne să-l transfere la BIS, serviciul secret al Republicii Cehe, apoi la Omucideri, unde, într-un gest de insubordonare și dispreț, comisarul își mutase biroul pe coridor. Exasperați și dornici să scape de el, îi inventaseră un departament – Branșa Specială. I se dăduseră oameni, mașini, armament, buget și un sediu – o clădire care aparținuse StB-ului, fosta Securitate cehoslovacă, varianta autohtonă a KGB-ului, cu condiția să nu facă valuri. Ledvina semnase contractul de confidențialitate fără să-l citească. Tot ce-l interesa era să fie lăsat în pace. Îi plăcea să lucreze marginal. Chiar și când era

vorba de moralitate. Încălca fără remușcări regulile, dacă acestea deveneau obstacole pentru el.

Pe cât îi era de ordonată mintea, pe atât îi era de dezordonată viața. Divorțase, căci soția plecase cu un polițist mai tânăr. Copiii se așezaseră și ei la casele lor. Nimic nu-l mai chema „acasă“. Locuința pe care o câștigase la partaj rămăsese goală și, în rarele vizite pe care le mai făcea acolo, pereții nu-i întorceau decât ecourile dureroase ale unor vechi amintiri. Așa că sediul Branșei Speciale devenise noua lui casă, iar canapeaua – deși mult prea mică pentru el – îi dădea un minim de confort pentru un somn de câteva ore pe zi.

Clădirea veche de peste două sute de ani îi devenise astfel bârlog, după ce înainte fusese cazarmă, anexă administrativă și cuib al StB-ului. În acest castel dezafectat, biroul lui Ledvina părea sala unui muzeu al nebuniei. Cei aproape trei sute de metri pătrați fuseseră transformați într-un depozit uriaș de artefacte imposibile. Biblioteca ale cărei corpuri îmbrăcau pereții din jur era ticsită cu tomuri care mai de care mai bizare: tratate despre vampiri, lucrări ce adunau delirurile oculte ale secolului XX, cărți de magie medievală și modernă, scrieri savante despre vrăjitorie, alchimie, vampirism. Opere rarissime, în original, care nu păreau să fi fost așezate pe rafturi doar de decor sau ca să-i impresioneze pe vizitatori. Toate acele volume care tapetau pereții delimitau o lume paralelă: tablouri lombroziene, statuete înfățișând monștri, cataloage cu formule pentru alungat spiritele, instalații astrale care împrăștiau reflexii reci, un laborator de alchimie, pietre și cristale de tot felul, ceasuri vechi, mecanisme oprite în poziții suspecte, cuburi și sfere zodiacale, două globuri de sticlă pentru ghicit, pachete de tarot. Unele exponate purtau etichete care intrigau mai mult decât lămureau: „sextantul lui Cristofor Columb“, „coiful lui Vercingetorix“ și lanțurile cu care ar fi fost târât la Roma, „cuie din Sfânta Cruce“, o bucată din Zidul Berlinului, pumnalul sacrificiului de după cucerirea Ierusalimului de către Godefroy de Bouillon, masca de fier și

cheia celulei contelui de Monte-Cristo, o așchie din lancea care l-a străpuns pe Isus, o fâșie din „giulgiul cel real de la Torino“, pipa lui Kafka. Istoria și kitschul se împleteau fără rușine în același spațiu, într-un haos a cărui hartă putea fi deslușită numai de Ledvina.

Sala semăna cu Kunstkammer-ul lui Rudolf al II-lea. Însă, dacă pe vremea împăratului Sfântului Imperiu Roman, asemenea colecții erau măsura puterii și a cunoașterii, pentru Ledvina erau instrumente uzuale de lucru. O masă de opt metri lungime trona în centrul sălii, acoperită de teancuri de dosare, grămezi de hârtii, mulțimi de obiecte care creșteau pe zi ce trecea într-un relief bizar. Dintre toate, un obiect atrăgea ochiul involuntar: o miniatură a diavolului cu chiloți de hermină – o reproducere ludică a diavolului din Codex Gigas. Așezat între cotoarele din piele a două volume groase, micul diavol părea că pândește trezirea comisarului.

Dar Ledvina nu făcu decât să se întoarcă pe partea cealaltă, cu un sforăit prelung. De când revenise de la Bologna, cu o lună în urmă, somnul devenise un lux pentru el, iar atunci când reușea să adoarmă, chiar și o oră, nimeni și nimic nu l-ar fi putut aduce înapoi. De altfel, inspectorul Honza îi prevenise pe toți ceilalți subordonați din Bransa Specială să nu cumva să îndrăznească vreodată să tulbure somnul șefului, oricât de important ar fi fost motivul invocat. Inspectorul însuși își puna șoșoni în picioare când intra în biroul lui Ledvina și își făcuse chiar un traseu, de la ușă până la măsuța de lângă canapea, unde trebuia să lase zilnic, la aceeași oră, tăvița cu „micul-dejun“ al comisarului – un parcurs sinuos care evita bucățile de podea ce scârțâiau.

Inițial, crezuseră toți că Ledvina fusese afectat de modul în care acționase Charles Baker când deconspirase societatea secretă ce-și avea rădăcinile în organizația istorică Ordinul Dragonului, fără să-i acorde creditele cuvenite comisarului. Profesorul trimisese tuturor publicațiilor importante din lume și tuturor marilor redacții de radio și televiziune dovezile privind

existența acelei societăți și modul ei de operare la scară mondială. Întreaga planetă fusese pusă pe jar și, deși cei doisprezece capi dispăruseră fără urmă, plouase cu arestări, căzuseră guverne, avuseseră loc manifestații de stradă, bănci uriașe se prăbușiseră, bursele se zbăteau să facă față catastrofei, lumea începuse să se curețe. Prin corpul său diplomatic, statul ceh le ceruse americanilor să-i recunoască detectivului meritele pentru dezvăluirea mașinațiilor perverse prin care mogulii ajunseseră să controleze piețele, guvernele, presa și mințile mulțimilor. Dar pretențiile autorităților cehe fuseseră ignorate, căci Charles Baker și Mikuláš Ledvina încheiaseră un pact în noaptea în care creatura amenințase viața comisarului.

Pentru Ledvina, mai mult ca oricând, era important să rămână în umbră. Nu de reflectoare și lauri avea el nevoie. Îi era oricum destul de greu să-și stăpânească impulsul de a grăbi lucrurile. În noaptea aceea, la Bologna, i se dezvăluise deplina putere a sluteniei care stăpânise trupurile și sufletele a zeci de generații. Îi înțelesese mecanismul. Umbra înghițea întâi umbra victimei, așa cum încercase să facă și cu el, și abia apoi putea să pună stăpânire pe spirit și să manipuleze corpul. Ledvina nu-și dăduse încă seama cum putea fi răpusă. Usturoiul și gloanțele de argint erau niște glume. Cu un asemenea monstru nu puteai lupta nici cu pistoale, nici cu plante magice. Crucea, rozariul, tămâia sau agheasma, păducelul sau usturoiul funcționau în basme, nu în realitate. În plus, ce văzuse el nu era doar un vampir sau un strigoi. Era o forță metafizică, un prădător al formelor care trăia la granița dintre duh și materie, hrănindu-se din însuși actul prin care existența își proiectează dovada pe pământ. Din umbre. Nu căuta sânge, ci amprenta luminii. Întâi mânca umbra, apoi voința victimei. Pândeau unghiuri potrivite, știa să folosească trepidația flăcării unei lumânări sau a luminii unei lămpi, vibrația unei bătăi de ceas.

Malleus Maleficarum a lui Heinrich Kramer, un adevărat manual de vânătoare de vrăjitoare al Inchiziției, căzu de pe raft cu

un zgomot înfundat chiar în clipa în care inspectorul Honza se aruncă în ușa biroului lui Ledvina, încercând să-l placheze pe bărbatul care voia să dea buzna.

- V-am spus, domnul comisar nu este aici! Nu puteți intra! spuse iritat tânărul inspector, cu mâinile desfăcute, hotărât să apere teritoriul șefului său.

Deloc impresionat, străinul intră în sala imensă în care domnea haosul, haos în mijlocul căruia dormea comisarul. Trezit de gălăgie, Ledvina se frecă la ochi, încercând să-și dea seama ce se întâmplă. Căscă prelung și zgomotos.

- Domnule comisar Ledvina, mulțumesc că m-ați primit... aici, zise bărbatul, privind șocat dezordinea din jur.

- Și dumneata cine ești, mă rog, în afară de un nepoftit în costum scump? mormăi comisarul.

- Am încercat să-l opresc, dom' șef! Vă jur! se văicări Honza. Ledvina îi făcu semn să tacă și să iasă.

- Balthazar Kessler, Europol. Consultant principal pe incidente transfrontaliere. Avem niște cazuri.

- Și eu am o țuică, dar nu vin peste dumneata să mă laud!

Ledvina turnă lichidul gălbui din sticla etichetată în pahar, îl bău dintr-odată și se scutură ca traversat de un fior.

- Pfff, făcu strâmbându-se. Pun pariu că e mai tare decât cazurile voastre.

Kessler scoase o tabletă și atinse de două ori ecranul. Apărură câteva imagini prezentând accidente rutiere.

- Trei capitale, aceeași oră din noapte, îi explică. Fără legături între victime. Fără alcool. Fără droguri. Fără defecțiuni tehnice.

Ledvina începu să râdă de se cutremurau pereții.

- Am eu față de agent de circulație?

Degetele lui Kessler făcură să apară succesiv trei hărți pe tabletă. Cercuri colorate, străzi, noduri defilau prin fața ochilor încă împăienjeniți ai comisarului. Ledvina sorbi prelung din ceașca de cafea adusă de Honza.

- Accidentele au avut loc exact în nodurile unui tip de intersecție care, privit de sus, arată un pic prea geometric. Poliția locală le-a tratat ca pe niște coincidențe nefericite. Noi nu credem în coincidențe.

- Păcat! zise comisarul. Avantajele pot fi surprinzător de practice. În primul rând, mai puțină paranoia. Ați verificat dacă există vreun mecanism plauzibil? Aveți vreo bază de referință? S-au mai întâmplat astfel de accidente? Cât de des?

Kessler ridică din umeri a neștiință.

- Nu ne-am gândit la asta, recunosc eu.

- Dar v-ați gândit să vă fac eu treaba. Dai buzna peste mine și mai vii și cu temele nefăcute.

Ofițerului Europol nu-i convenea deloc atitudinea comisarului, însă fusese prevenit că Ledvina nu era cea mai amabilă persoană și că nu avea nici un fel de respect pentru funcții, așa că înghiți în sec și așteptă.

- În ce oraș? întrebă comisarul după ce mai sorbi o dată din cafea.

- Lisabona, Göteborg și Fuenlabrada.

- Portugalia și Suedia. De al treilea n-am auzit în viața mea.

- E în Spania.

- Ora?

- Unu noaptea, aproximativ.

- „Aproximativ“ nu există, i-o tăie Ledvina. Minute. Secunde.

- 01.01, 01.02 și 01.03, zise Kessler.

- Ore locale?

- Da.

- În ordinea asta: Lisabona, Göteborg și Fuenlabrada?

- Nu. Fuenlabrada, Lisabona și Göteborg.

În colțul gurii lui Ledvina apăru un rid.

- Și de ce-ai venit la mine?

- Umblă vorba că ai fi...

Kessler făcu o pauză, timp în care încerca să-și formuleze propoziția în minte.

- Medium? îl luă comisarul peste picior.

- Nu asta am vrut să zic. Se spune că vezi tipare unde alții văd doar nebunie.

- Arată-mi încă o dată hărțile.

Kessler puse tableta pe masă, lângă tava cu țuică, și-și trase un scaun aproape. Ledvina își aplecă doar capul, în timp ce restul corpului masiv rămase în urmă ca o ancoră în canapea. Privirea îi alunecă pe străzi, pe cercuri, pe unghiuri. Trasă în aer, cu degetul, niște legături imaginare.

- Era deviat traficul în noaptea respectivă? Întrebă.

- Da. Municipality deviasă. Se făceau lucrări.

- În toate cele trei orașe deodată? Lucrări anunțate?

- Oficial, da. Neoficial, nu știm cine a dat ordinul.

- Spune-mi despre Fuenlabrada.

Kessler atinse ecranul. Apărură un giratoriu mare, trei intrări, o ieșire blocată cu conuri de plastic și un șir de faruri.

- Un autobuz urban care se retrăgea la garaj a „alunecat“ în giratoriu. Trei mașini au intrat în coliziune. Un lucrător a decedat. Camerele nu au surprins nimic. Doar faruri și o senzație ciudată de orchestrare.

- Lisabona?

- Trei semafoare au trecut simultan pe modul „intermitent“. O camionetă a frânat brusc, două motociclete au fost proiectate în decor, un taxi a derapat. Un mort și două persoane grav rănite.

- Göteborg?

- Intersecția de la capătul unui pod. O bară s-a desprins exact când doi angajați la salubritate măturau laterala pietonală. Unul a căzut. Celălalt a rămas agățat până ce o mașină a derapat tot din intersecție și a intrat în el, ucigându-l. Nu am remarcat elemente suspecte.

Ledvina își ridică privirea.